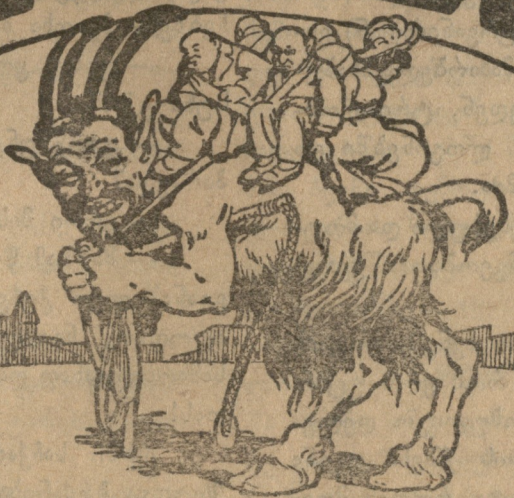

წელი 50 მ

საქართველოს მემორიალი

„სანამ ჰეტრე მოვიდოდნ ჰავლეს ტეზვი გასძვრა“

184

№ 44

1920 წ.
ოქტომბერი 10

9935

ვილსონი უნდავეს სომხეთის საზღვრებს, თათრების უამა კი სომხეთს ანგრევს.

Status quo ante...

ევროპის სოციალისტთა დელეგაცია ენკენს-თვის 27-ს საღამოს წავიდა ოზურგეთიდან.

იმ ღამეს ოზურგეთს ძილი არ მიჰკარებია:

დაწყებული საუკეთესო მოქალაქეებიდან (სიო ქანტურიშვილიდან და გიორგი მურვანიძიდან) ვიდრე უკანასკნელ მოქალაქემდე—(მახარბელა ჩხაპუტაიშვილამდე) ყველანი ჰბორგავდნენ, ტრიალობდნენ, კვნესოდნენ და უფოთავდნენ ლოგინებში და ერთი წუთითაც არავის ჩაუთვლემია.

მაგრამ ყველაზე უფრო შეწუხებული და მოუსვენარი ერობისა და ქალაქის გამგეობათა წევრებისთვის იყო ის ღამე.

მათი ოხვრა და გახშირებული ხვნეშა ისეთი ძლიერებით გაისმოდა ქალაქში, რომ ერთ უცხო კაცს, რომელიც სურებიდან ჩამოსულიყო დელეგაციის სანახავათ, ორთქლმავალის ქშენა ეგონა და მეორე დილით ყველას ჰკითხავდა, როდის მოასწრო ოზურგეთის ერობამ ასე მოულოდნელათ რკინის გზის გამოყვანაო.

შესაბრალოისი სანახავები იყვენ მეორე დღეს ოზურგელები: სახე-ჩაყვითლებულნი და თვალეზრები დაღვრილებული დაღვრილებული ქუჩებზე და საფლავებიდან ამოსულ აჩრდილებსა ჰგავდნენ.

ისეთ აპათიასა და უნდომობას შეეპყრო ყველა, რომ იმ დღეს იქაურ ქალებში არც ერთი ქორი არ გავრცელებულა და ადგილობრივ უმაღლეს დაწესებულებებში არც ერთი ინტრიგა არ განასკვულა.

ასეთი დღე კი არასოდეს ახსოვდა ოზურგეთს.

ყველამ კარგათ იცოდა, რაც იყო ამის მიზეზი.

ბავშვიც კი მიხვდებოდა, რომ ყოვლად შეუძლებელი იყო ცხოვრება, როდესაც ქუჩები შედარებით გასუფთავებული იყო, ქალაქში არც ერთი თოფი არ ვარდებოდა ღორის მოსაკლავად, ნატანების გზაზე არავის ცარცავდნენ, ხიდები შეკეთებული იყო და თვით გზატკეცილიც აქაიქ შეესწორებიათ.

განა ასეთ პირობებში შესაძლო იყო ნორმალური ცხოვრება?

განა წყლიდან ამოყვანილ თევზს შეუძლია ხმელეთზე არხენათ ყოფნა?

— ძალი ვინც დაახრჩო, იმან გადაათრიოსო!—გაისმოდა ხმები ოზურგეთში.

ხალხის კეთილ-დღეობა მოითხოვდა რომ დაუყონებლივ ყოფილიყო აღდგენილი „სტატუს ქვო ანტე“ დელეგაციის მოსვლისა და ყველას თვალეზრები ქალაქისა და ერობის გამგეობებისაკენ იყო მიპყრობილი.

ქალაქის თავიც და ერობის თავმჯდომარეც მიხვდნენ თავიანთ მოწოდების მნიშვნელობასა და

სილიადეს და მესამე დღეს, დილიდანვე ენერგიულათ შეუდგნენ მუშაობას...

გიორგი მურვანიძემ უპირველეს ყოვლისა მსწრაფლათ დაიბარა სასანიტარო ექიმი.

—საიმედო ადგილას გაქვთ შენახული ის ნაგავი, დელეგაციის მოსვლისთვის რომ აიღეთ ქუჩებზე?—ჰკითხა მან ექიმს.

—დიდ, ყოვლად საიმედო ადგილას!—უპასუხა ექიმმა.

—დარწმუნებული ხართ, რომ ვერავინ მოიპარავდა?

—ერთი მისხალიც არ დაიკარგებოდა!

—მაშ ამ წუთშივე შეაბმევინეთ ურმები და გაანაწილეთ ქუჩებზე ისე, როგორც წინათ იყო... იცოდეთ, ნათლი-მამობა და მიკერძება არ იყოს! სამართლიანათ დაარიგეთ! საღამომდე გაძლევთ ვადას!

ექიმი საჩქაროთ წავიდა და დაუყონებლივ შეუდგა ბრძანების ასრულებას.

—მომიტათ საომარი ტანსაცმელი და იარაღი!—ბრძანა გიორგიმ, რაკი ეს უმთავრესი საქმე მოითავა.

რამდენიმე წუთში გიორგი მზათ იყო: ტანთ ეცვა წვრილ-თვალა რკინისა, თავზე ეხურა ჩაფხუტი და პირზე მუხარადი ჰქონდა ჩამოფარებული; ცალ ხელში თოფი ეჭირა, მეორეში—მაუზერი და წელზე ხორასნის ხმალი ერტყა.

აბა, მზვერავებო!—უბრძანა მან მილიციონერებს: გასწით ეხლავე და თქვენს საქმეს შეუდგით ვაჟკაცურათ! მე ქალაქის ბოლოში ჩავეუსაფრდები მტერს: იცოდეთ, შეგბრალება არ იყოს: დიდი იქნება თუ პატარა, ქუჩაში შეგბვდესთ თუ ეზოში,—სიკვდილი მათ!

—საღორეშიაც მოვკლათ, ბატონო?—კრძალვით შეეკითხა ერთი მილიციონერთაგანი.

—თუ შეატყოთ, რომ ქუჩიდან გამოქცეულან და საღორეში იმალებიან, იქაც მოჰკალით!.. დაჰკათ, ბიჭებო! მით ოზურგეთს იხსნით! გული გაუბეთ—მით ჩვენს ქალაქს იცავთ!—დასძახა გიორგიმ სვიმონ ლიონიძისებურათ და ამ სიტყვებით აგზნებული მილიციონერები უშიშრათ გაექანნ თავის მოვალეობის შესასრულებლათ, ხოლო თითონ გიორგი ქალაქის ბოლოში ჩაუსაფრდა მტერს...

ამავე დროს ერობაშიაც დიდი ფაცა-ფუცი იყო.

სიო ქანტურიშვილს გარს ეხვიენენ გამგეობის წევრები და გარინდებით უგდებდნენ ყურს მის განკარგულებას.

—შენ, კალე, გებარება უახლოესი რაიონი—ეუბნებოდა სიო კალე ქავთარაძეს: თვით ქალაქიდან დაწყებული ვიდრე ვაშნარამდე. შემდეგი რაიონი—ვაშნარიდან მერიამდე—შენს განკარგულებაში იქნება, შალვა, ხოლო მერიას იქით ვიდრე ნატანების სადგურამდე პლატონის და გიორგის ფარ-

გალია იცოდეთ, სადამომდე ყველა ხიდები უნდა აჰყაროთ და ჩამტვრიოთ... გარდა ამისა, თვალყური ადევნეთ, რომ ნატანებიდან მეოთხე ვერსის დასალიერს, სადაც ყაჩაღები ესმიან ხოლმე ყოველდღე მგზავრებს, შეიარაღებული კაცის ქაჭანიც არ იყოს: სადაცაა, ალბათ, მორიგი თავდასხმა მოხდება ღმერთი არ გაუწყრეს და დარაჯები არ ეგონოს ყაჩაღებს!

გამგეობის წევრები ნაჯახებითა და ლომებით გზას გაუდგენ.

— შეუბით ხარები! გუთანი იყოს, თორემ კავ-სახნისით ვერაფერს გავხდები!—ბრძანა სიომ და სახლში შევიდა.

ხუთი წუთიც არ გასულა, რომ ცხრა უღლიანი გუთნეული თავის მებრეებითა და გაალმასებული ბარ-საკვეთით მზად იყო და გუთნის დედას ელოდა.

სიოც მალე გამოვიდა: ტანთ ემოსა ტომრის ტილოს ხალათი, უქამრო, თავზე ჭილოფის ქული ეხურა, ხოლო ფეხზე ლამაზად მოკოპიტებული ქალამნები ჩაცვა.

ყაზარმებთან რომ ავიდენ, სიო გუთანს ჩაუდგა და ოსტატურათ ჩაუშვა ბარ-საკვეთი გზატკეცილის მოკენჭილ მიწაში...

სადამოს ყველაფერი რიგზე იყო კიდევ:

ოზურგეთის სხვა და სხვა ნაწილებში გახშირებული თოფის ხმა და სასიკვდილოთ დაჭრილ ღორების საზარელი ჰყვირილი ისმოდა.

ქუჩებზე ლეშისა და ნეხვის სიმყრალე იდგა.

ნატანების გზა-ტკეცილი სანახევროთ დახნული იყო და ჩამტვრეულსა და აყრილ ხიდებზე სამი კაცი დასახიჩრებულიყო კიდევ.

ყაჩაღები არხენათ სცარცვადენ მოგზაურებს მეოთხე ვერსის დასალიერს...

ამისდა გვარად, რაღაც ერთი დღის განმავლობაში „სტატუს ქვო ანტე“ საფეხებით აღდგენილ იქმნა და ხალხმაც ძლივს თავისუფლათ ამოისუნთქა.

იმ ღამეს ოზურგეთი ბედნიერი იყო და დაწყებული მახარბელა ჩხაპუტაიშვილიდან ვიდრე გიორგი მურვანიძემდე და სიო ჭანტურიშვილამდე — ყველას ტკბილათ ეძინა. **თავუნა.**

კატარა ფელეტონი

თ ა ვ ხ ე დ ა ბ ა

არა ერთხელ გამოცხადებია და ისიც საჯაროთ, რომ დაპატიებებაზე არავის უარს არ ვეუბნები. რასაკვირველია მიჩვენია სადილი, მაგრამ ვახშამზედაც თანახმა ვიქნები, როდესაც იქნება და ვისთანაც იქნება.

ამგვარი ხათრიანი კაცი აბა ჩემს საუკეთესო მეგობრებს, თბილისის პროფესიონალური მოძრაობის ბურჯებს, უარს როგორ ვეტყობდი!

„შამპანსა“ და „ქიმერიონში“ თუ კი დავდივარ, მუშათა კლუბს როგორ შემოვსწყრებოდი.

მეც წავედი ვახშამთ სწორეთ მუშათა კლუბში და თანაც ჩემს ძვირფას მეგობრებთან: ალფესისა და სამსონთან. მიუხედავად იმისა, რომ ვახშამი საკმაო აღრე გამოვიწყეთ, ქეიფმა ფეხი მოიდგა და ჩვენებური, პერმამენტული ხასიათი მიიღო. ნაშუადამევის ორის ნახევარზე კონკრეტულ სადღეგრძელოებში მხოლოდ დამფუძნებელი კრების, ჩვენი დემოკრატიული მთავრობის და ნოე ჟორდანიას სადღეგრძელოები დავგრაჩა. ამის შემდეგ განზრახული გვქონდა განყენებულ სადღეგრძელოებზე გადასვლა. ყველანი საუცხოვო ხასიათზე ვიყავით და ჩვენი სიმღერის გუგუნე ახლო-მახლო უბნებს ატკობდა. ჩვეულებრივი მუშა ხალხი, ანუ დემოკრატია უკვე თორმეტ საათზე გაიკრიბა კლუბის დარბაზიდან და აღარავინ ჩვენს სიამოვნებას ხელს არ უშლიდა.

თამადამ უკვე აავსო პატარა ბაღია, რომლითაც სულ ნახევარი საათის წინ ხუთმეტი კაცისათვის დაჭრილი კიტრი და პამიდორი მოგვართვეს, ადგა და დაიწყო:

— ამხანაგებო! ქართველმა დემოკრატებმა წარმოშვა თავისი დემოკრატიული საშოდან ის სუფერული ორგანო და ბატონ-პატრონი, რომელ...

სწორეთ ამ ტრალიკულ მომენტში მოუახლოვდა სუფრას ვიღაც მილიციონერი და მოითხოვა ქეიფის შეწყვეტა. ამას აღვნიშნავ აქ მილიციის საყურადღებოთ.

— ჩემთვის სულ ერთია, ბატონებო, თუნდაც გათენებამდე ისხდეთ აქ, მაგრამ ნაბრძანები გვაქვს თორმეტი საათის შემდეგ ნადიმები ავკრძალოთ. თქვენ უკეთ მოგეხსენებათ მთავრობის კანონი ამის შესახებ. გთხოვთ დაიშალოთ.

— შენ ეი, გესმის თუ არა სად იმყოფები რეგენო? დასწყვილა სიტყვა-შეწყვეტილმა თამადამ.—აქ მუშათა კლუბია!

— ვიცი, ბატონო, მაგრამ უფროსი გვიბრძანებს, არავითარი გარჩევა არ იყოსო; ყველა კლუბებს...

— ხმა, შე უბადრუკო! დავსძახე მე. (კარგათ არ მახსოვს, მგონია მე ვიყავი!) ვინ არის შენი უფროსი? შენი უფროსი ჩვენ ვართ. ჩვენი ნებაა ყველაფერი. თუ მოგვესურვება თქვენცა და თქვენს უფროსსაც ხვალვე გამოვცვლით და სხვას დავაყენებთ.

გაბრაზებულმა წამოვუსვი ხელი საფეხ ქიქას და მინდოდა უგუნური მილიციონერისათვის თავში მეთხლიშა, მაგრამ ღვინო დამენანა და ისევე გადაკვრა ვამჯობინე.

სუფრაზე აუწერელი მდღეღვარება და შეხლა-შემოხლა შეიქნა. ყველა აღაშფოთა მილიციონერის ასეთმა საქციელმა. მართლაც, წარაუკდგენელია ასეთი უფიცობა სამსახურის კაცისაგან. თა-

ადმოსავლეთის ხალხთა ურილობა

ანუ

მხიარული მასკარადი ბაჰოში

ასერბეიჯანში რომ შეიტანეს სინათლე „კომუნისმის“, ბალშევიკებმა გადასწყვიტეს ადმოსავლეთის ყველა ჩაგრულ ხალხთა ურილობის გამართვა ბაქოში.

ყველაფერი მზათ იყო ურილობისთვის, არ ჰყავდათ მხოლოდ დედეკატები.

ვინაიდან ცხადი იყო, რომ დედეკატები არსაიდან ჩამოვიდოდნენ, გადაწყდა, შეგ ბაქოშივე დაემსადებინათ ადმოსავლეთის ყველა ერთა წარმომადგენელნი.

უბიკუელეს უფლისა სსკინო იყო ერთგული ტანისამოსი დედეკატებისთვის.

ამ მიზნით უფიფელ ამირგას თეატრის კარდერობიდან გამოიტანეს ყველა ისტორიული და თანამედროვე ერთგული კოსტიუმები და დაამსადეს დედეკატებისთვის.

მადისთვის სიტყვის შეწყვეტინება, ეს ძველებურ „სამსახურის არულების დროს შეურაცხყოფის მიყენებას“ უდრის. ვინ იცის რა, საკაცობრიო აზრს გამოსთქვამდა ჩვენი ძვირფასი თამადა, უკეთუ იმ შლევს ისე მოაულოდნელათ ხელი არ შეეშალა მისთვის. ამ მომენტს თამამად უდგება მგონის სიტყვები „ჩვენო თამადავ, უღმრთო იყო შენი შეწყვეტა! ვინ უწყს რავდენი საუნჯენი დავკარგეთ ჩვენა!“

დასასრულ მილიციონერი გავავდეთ, მაგრამ ქეიფმაც დაჰკარგა ძველი სიხალისე. თამადამ, ასეთი შეურაცხყოფის შემდეგ თავის მძიმე მოვალეობაზე უარი სთქვა, ხოლო სხვა აღარავინ გამოჩნდა, რომ ინიციატივა თავის თავზე აღედო და სუფრისთვის ხელმძღვანელობა გაეწია.

ჩემზე ხშირათ ამბობენ, მრისხანე, სასტიკი, დიქტატორი და შეუბრალებელი კაცი, მაგრამ მიუხედავად ამისა სახლში დაბრუნების შემდეგ კარგა ხანს ვფიქრობდი იმ მილიციონერის შესახებ:

— რა ჰქნას საბრალომ? კარგი და პატიოსანი, თუ კი კანონს უბრალო დემოკრატი დაარღვევს. მაშინ მისი ე. ი. მილიციონერის საქმე იოლია. მაგრამ წარმოიდგინეთ მისი უბედურება, როცა კანონს იმისთანა ბურჯები არღვევენ, როგორც მე ვარ, აღფესი ხელაძე და სამსონ დობორჯგინიძეა და როცა ეს ჩვენი უკანონობა მუშათა კლუბში ხდება. აღარ იცის საბრალომ პირდაპირი უფროსის ბრძანება შეასრულოს, თუ ჩვენი.

აი სადამდე მიმიყვანა ჩემმა გულჩვილობამ! მილიციონერს გამოვექომაგე დემოკრატიის წინააღმდეგ!

ჩემმა მტრებმა შეიძლება ისიც წამომძახონ:

— შენ გამოიგონე ყველაფერი! შენ იქ არა ყოფილხარო, მაგრამ იმედი მაქვს არ დაუჯერებთ. — შეიძლება უბადრუკი ხორცი ჩემი ამ დროს სხვაგან იყო, მაგრამ სულით და გულით მე უთუოდ იქ ვიქნებოდი.

ეშმაკი.

ოსმალეთის წარმომადგენლათ ჩინებული გამოდგა კაკლის მოვაჭრე სოფელმან კისკის-ფელი, ხოლო ქურთუბის დელეგატათ მეკურტნე მუშა ზეინაფა.

პ. კაუჭკი საქართველოში

ბათუმში

დიდი ეშმაკი ვინმეა ეს მოხუცი კაუჭკი! დაჯდა რომში, აიღო ხელში ბინოკლი და გაუსწორა ჩვენს ქვეყანას.

როდესაც საქართველოს ხმა ჩაუწყდა „ვაშას“ ძახლისაგან და ქანცი გამოეღია ტაშის ცემისაგან, „ახლა კი აღარ არის საშიშია“, გაიფიქრა და „ვითარცა მპარავი ლამესა შინა“, ჩუმად მოადგა ბათუმის ნაპირს. ფეხ-აკრეფით გადმოვიდა ხმელეთზე, უნდოდა შეეუმჩნევლად წამოსულიყო თბილისისაკენ, მაგრამ აქ ანგარიში მოსტყუვდა:

„ამხ. ტრიამ“ (ვლასა მგელაძემ) გაუგო ეშმაკობა და დროზე ჩაუსაფრდა ნავთსადგურზე, ერთ ცარიელ ბოჭკაში.

ორი ნაბიჯის გადადგმა ძლივს მოასწრო კაუჭკიმ, რომ „ტრია“ თავის საფარიდან გამოვიდა, წინ გადაუდგა სტუმარს და თვალის დახამხამებაში ჰაერში შეათამაშა.

— ღვთის გულისათვის!.. ნუ გადამიდგებთ ზღვაში!.. გამოცივდება და ავად გახდება! — შეევედრა „ტრიას“ თავზარდაცემული ქალბატონი ლუიზა კაუჭკისა.

„ტრიამ“ ყურად-იღო ქ-ნი ლუიზას თხოვნა და აღარ გადაისროლა ზღვაში კაუჭკი, ერთ-ორ-ჯერ შეატრიალა მხოლოდ ხელში, დასვა მიწაზე და მხურვალეთ გადაჰკოცნა.

— გამარჯობა, „ტრია“ როგორა ხარ? — ქართულად მიესალმა გონს მოსული კაუჭკი მას, რაკი იცნო ძველი ნაცნობი და მეუღლეს წარუდგინა:

„ტრიას“ ხელის ჩამორთმევისაგან ქ-ნი ლუიზას საშინელი ტკივილი აღებეჭდა სახეზე და თვალზე ცრემლი მოადგა.

— მადლობა ღმერთს, რომ ამას გადაურჩა ჩემი მოხუციო, — გაიფიქრა გუნებაში და სიმწრით გაუღიმა ახალ გაცნობილ მასპინძელს.

ავტომობილთან რომ მივიდნენ, უცებ კაუჭკის გზა გადაუღობა და ვით შარაშიძემ, რომელიც თურმე იქვე უთვალთვალვდა მას.

დავითს ზაფრანის ფერი ედო და ნიკაბი უკან-კალვდა: ეტყობოდა, რომ მისასალმებელ სიტყვის წარმოსათქმელად ემზადებოდა.

უხერხული სჩუმე ჩამოვარდა.

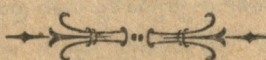
— დი-დი-დე-დი-დე-დებულო მასწავლებლო და ძ-ძ-ძვირფასო ამხანაგო! — დაიწყო მან, შეჩერდა და ხმა მალლა ნერწყვი გადაჰყლაპა.

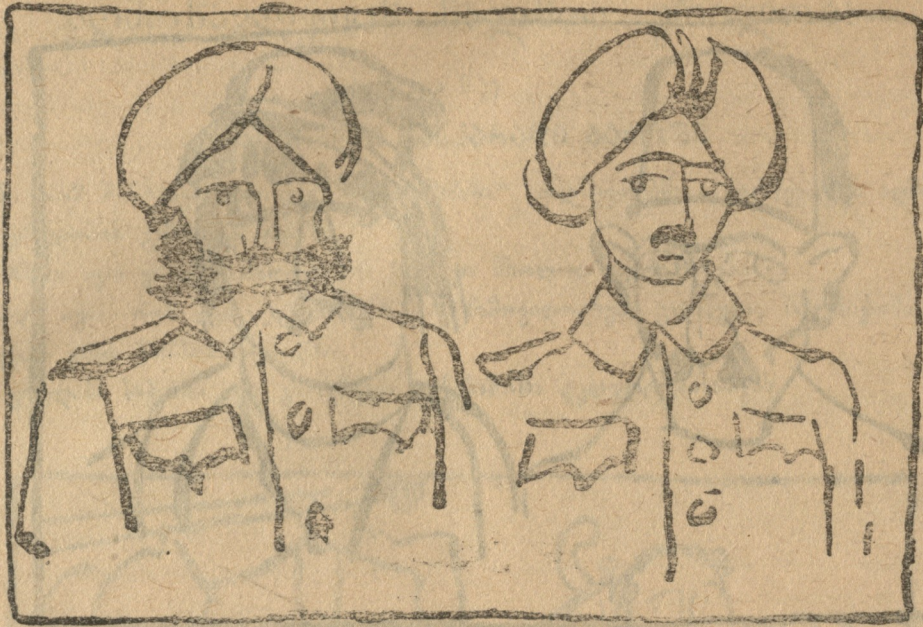
— გამარჯობა თქვენი! გაუწოდა ხელი დავითს კაუჭკიმ: თქვენც ჩვენთან ერთად წამობრძანდებით? გაიცანით ჩემი მეუღლე. რა ლამაზია თქვენი ქვეყანა. თქვენ აღბათ მოგბეზრდათ კიდევ ეს მშვენიერი ბუნება და მე კი თვალი ვერ მომიშორებია... მიბრძანდით! — ანიშნა მან დავითს ავტომობილის კარები.

დავითი და „ტრია“ რომ ჩაბრძანდნენ, შემდეგ კაუჭკი და მისი მეუღლეც ჩასხდნენ და ავტომობილი დაიძრა.

რა ამბები დატრიალდა შემდეგ — ამას მერე მოგახსენებთ.

თავუნა.

ინგლისის ჯარებს უკან ჩამოაჩენილი ორა ინდუსი მთელი ინდუსეთის რწმუნებით აღიჭურვა.

კ. კაუცკი

(ბიოგრაფიული ცნობები)

ჩვენ სიამოვნებით და უღრმესი შაღლობის გრძნობით ვათავსებთ იმ ცნობებს კაუცკის შესახებ, რომელიც ამას წინათ პროფ. ტოტომიანცმა მოათავსა გაზეთ „სლოვოში“.

აი, კაუცკის მოკლე ბიოგრაფია:

პროფესორი ტოტომიანცი დაიბადა 1873 წ.

ჯერ 5 წლისა ძლივს იქნებოდა, რომ პატარა პროფესორმა ტოტომიანცმა ჩინებული სათამაშო კოოპერატიული დუქანი გაუმართა თავის ტოლ-ამხანაგებს.

რაც შეეხება კაუცკის სალიტერატურო ასპარეზზე გამოსვლას, პროფესორმა ტოტომიანცმა 9 წლიდან დაიწყო რუსეთის ყველა ჟურნალ-გაზეთებში თანამშრომლობა.

საუკეთესო პუბლიცისტის და მარქსიზმის უბაღლო თეორეტიკოსის სახელი გაითქვა კაუცკიმ 1892 წ. როდესაც პროფ. ტოტომიანცმა თავისი შესანიშნავი წერილი მოათავსა „Neue Zeit“-ში.

შესახებ კ. კაუცკის სოციალ-პოლიტიკური რწმენისა შეგვიძლია აღვიაროთ, რომ პროფესორი ტოტომიანცი იმ თავითვე ექვის თვლით უცქეროდა ორთოდოქსალ მარქსიზმს.

კაუცკი წელმბზე ფეხს იდგამდა და არავითარ საშუალებას არ ზოგავდა პრ. ტოტომიანცთან დასაახლოებლათ, მაგრამ ყოველსავე ამ გვარ ცდას უღმობელათ უკუაგდებდა პროფ. ტოტომიანცი.

მიუხედავად ამისა პროფესორ ტოტომიანცის გავლენა კაუცკის აზროვნებაზე თან და თან ძლიერდებოდა.

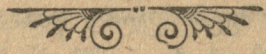
ბოლოს კ. კაუცკიმ გულწრფელად მოინანია თავისი ცოდვები, უარი სთქვა ორთოდოქსობაზე და შეევედრა პროფ. ტოტომიანცს: ოღონდ შენ დამიმეგობრდი და თქვენს პარტიაში ჩავეწერებო.

პროფესორ ტოტომიანცს თავი მოაბეზრა ამდენმა ხვეწნა-ვედრებამ და თანხმობა განუცხადა.

გახარებული კაუცკი იმ წამსვე ჩაეწერა კადეტების პარტიაში.

მაშინ პრ. ტოტომიანცმა დაიხლოვა კ. კაუცკი და ამ უმათ უშუალო ხელმძღვანელობას უწევს მის მუშაობას.

— 50.

მთავრობის თავმჯდომარეს

ბ-ნ ნოე ნიკოლოზისძე ჟორდანიას

პ რ ზ ა

როგორც მოგეხსენებათ, ბ-ნო ნოე ნიკოლოზისძევ, მე მეტათ პასუხსაგები პოსტი მიქირავს. ჩემთვის ნერვების აშლა მთელი საქმის დაღუპვას უღრის. აღელვებული და აღშფოთებული მე ვერ დავიცავ ვაქრობის დროს სახელმწიფოს ინტერესებს და შეიძლება ჩემდაუნებურათ დანაშაულიც ჩავიდინო.

ეს არ ესმის ბევრ უპასუხისმგებლო მოქალაქეს და ცდილობენ მოთმინებიდან გამომიყვანონ.

მე მინდა თქვენი ყურადღება მივაქციო იმ ხმაურობას, რომელიც ჩემს გარშემო ასტეხეს ამ ბოლო დროს.

ჭამშარა ალაბაშამ სპარსეთის წარმომადგენლობა იკისრა, ხოლო მეტყველ მერტუმას ჩანჩუხანტმა—სრულად სომხეთისა.

ამას წინეთ „ემშაკის მათრახის“ ერთ-ერთ ნომერში იყო მოთავსებული წერილი „ჰკა-ხელი-ძვე!“ ვილაც გრ. სლუჩაინისა. წერილიდან სჩანდა თითქოს მე აქ კომბინაციებს ვაკეთებდე... ამას მოყვა წერილები „სხივში“ და მეტათ ნერვიული ატმოსფერა შეიქმნა ჩემს გარშემო... ასე წარმოიდგინეთ სამინისტრომაც კი „ანგარიში გაუწია“ ამ ამბებს და დამინიშნა „რევიზია“.

21 აგვისტოს თარიღით მომივიდა სამინისტროდან მოწერილობა, სადაც, სხვათა შორის, მწერდენ: „რომ გაზეთებში ატეხილ ხმაურობას ბოლო მოუდოთ, უნდა რევიზია დაგინიშნოთ და მოემზადო“. შეიძლება თქვენ გაგიკვირდეთ, ბ-ნო ნოე; რევიზიის გიფრთხილება სად გაგონილაო, მაგრამ მე თქვენ გარწმუნებთ—ეს ფაქტია. ამ მოწერილობის ასლი აქვს ბათუმში ფაქტიურ კანტროლის უფროს ბ. შავგულიძეს და ის დაგიმოწმებთ.

ამ გვარათ მე ველოდი რევიზიას. სექტემბრის პირველ რიცხვებში სარევიზიო კომისიაც ჩამოვიდა ბ-ნ თავადოვის თავმჯდომარეობით. უნდა მოგახსენოთ, რომ ბ-ნი თავადოვი ძალიან კარგი ყმაწვილია. მესტუმრა, ღამე ჩემთან გაათია. რამდენჯერმე ერთადაც ვივანშმეთ ხან „არტელში“ ხან „მარანში“. ასე წარმოიდგინეთ შიკრიკადაც კი გამეგზავნა რამდენჯერმე თბილისში ჩემს საქმეზე, რაისთვისაც ღლეში ათასი მანეთი, დღიური მივეცი.

ფაქტიურ კანტროლის გამგეს ეს გაუკვირდა: სამინისტროიდან იღებს დღიურებს და შენ რათ მიეციო. მაგრამ მე აღამიანის შრომას ვაფასებ და არ შემეძლო მისი ნაშრომი არ ამენაზღაურებია.

ჰო და ასე. სარევიზიო კომისია შეუდგა თავის მძიმე მოვალეობის შესრულებას. ჩხრიკეს ქა-

ღალდები, ჩხრიკეს, მაგრამ ვერაფერი მიპოვეს. ყოველი შემოსული და გასული ქაღალდი რიგზე იყო ჩაწერილი წიგნში. საქმეები ლამაზათ იყო დაწყობილი, ასე რომ დასაწუნი არაფერი მქონდა. მაგრამ, როგორც მოგეხსენებათ, პირადი მტერი ყველას ყავს და მეც, რასაკვირველია. მისულა ვილაც სახელმწიფო კანტროლის წარმომადგენელთან (სარევიზიო კომისიის წევრია) და დაუბეზღებია, წამოუყენებია ბრალდებები; ყველაზე საშინელი ნავთს შეეხება.

როგორც მოგეხსენებათ, ბათუმიდან ნავთის გადატანის ნებართვა მხოლოდ მე მაქვს. მე კი არავის არ ვაძლევ, თუ რაიმე საქონელი არ შემოიტანა საქართველოში ნავთის მაგიერ. დაუბეზღებია თითქოს ნავთის ნებართვები (ორჯერ 30 ათასი ფუთი) მე ერთბაშათ მივეცი ბ-ნ ჩაჩიბაიას და ამგვარათ მას მივეცი მონოპოლია ბირჟაზე. თითქოს ჩაჩიბაია ახდენდა რა ვაჭრებთან „სდელკას“, ე. ი. უცვლიდა საქონელში ნავთის ღირებულების მიხედვით, ამას გარდა ფუთ ნებართვაში 500—1000 მანეთს ახდევინებდა. დაუსახელებიათ ვილაც ვაჭარი ჰაიკ-თურგიანი, რომელსაც თითქოს გაუცვალა ნავთი მარილში ფუთი 260—80 მან. და ზედ მეტი ფუთზე 520 მანეთი გადაახდევინა. თითქოს ეს ზედმეტი მოგება ნახევარი მე გამიყო. მე არ ვიცი, ბ-ნო ნოე, იქნებ ჩაჩიბაიამ ჩაიღინა ასეთი რამ, მაგრამ ჩემთვის ღმერთი, რჯული არაფერი არ მოუტია. რომ მოეცა, განა წიგნში არ მექნებოდა ჩაწერილი?

ამაზე იმსჯელა კომისიამ, გადაათვალიერა ყველა წიგნები, მაგრამ ვერაფერი ჩემი შემარცხვენი ვერ ნახა.

ვიღებ რა მხედველობაში ზემო ნათქვამს და ვეყრდნობი რა რევიზიის დადგენილებას, ნებას ვა-

დანარჩენ ქვეყნების წარმომადგენელთათვის ცოტადენი სჯის შესწორება, ანუ გრიმი იყო სჯიარა. სათანადო შეკეთების შემდეგ ვგეა დეკორატივი მზათ იუენენ:

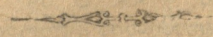
უფიელი შეგარმონიკე ნიკიტა კურაღესინი არაბისტანის წარმომადგენლათ იქცა.

ძლევ ჩემ თავს გთხოვთ, რომ მოახდინოთ განკარგულება და ალაგმოთ ისეთი უპასუხისმგებლო ორგანოები, როგორცაა „ეშმაკის მათრახი“ „სხივი“ და სხვა... ამასთან ერთად გთხოვთ...“

P. S. ბ-ნო — ეშმაკო! ამას წინათ ქუჩაში შემთხვევით ვიპოვენე ზემოთ მოყვანილი არზა, რომელსაც ბოლო მოხეული ქონდა. ვინაიდან არზის შინაარსი საზოგადო ინტერესს არაა მოკლებული და მიმართულია ჩვენი უფროსი მასწავლებლის ნოესადმი, გთხოვთ დაბეჭდოთ ეს არზის ნაგლეჯი. იქნება მთავრობის თავმჯდომარემ მართლა მიაქციოს ყურადღება ამ საქმეს, იხსნას არზის ავტორი წერებების აშლისა და აღელვებისაგან და გაან-

თავისუფლოს სამსახურიდან. მართალია, არზაში ამ უკანასკნელ თხოვნაზე არაა ლაპარაკი, მაგრამ მე დარწმუნებული ვარ ბოლო ნაწილში (რომელიც დაკარგულია) აუცილებლივ იქნებოდა სამსახურიდან დათხოვნის შესახებ თხოვნა. წარმოიდგინეთ თქვენი თავი ავტორის ადგილზე. განა ყველა მომხთარის შემდეგ არ დაანებებდით თავს სამსახურს?

გრ. სლუჩაინი.

ძველმა ჩინოვნიკმა ივან ივანის ჩუჩნილენკომ ტიბეტის წარმომადგენლობა იტვირთა.

უოფილა შარკიორი ივანშა ბოტიფონოვი ბუშმენთა პრადეკტარატის დედეკატათ გამოვიდა.

შეკანჯალეგულის ლუკსები

გომში ხარები შევრევე,
 აწ ნუ გამოხვალ ნიშაო,
 პურიტ ტომრები გავტენე,
 შიგ ჩავატანე ქვიშაო.
 ბოსტნის მცველებად დაესვენ:
 ცხვარი, ძროხა და ქაცარი,
 სტვლებავდენ, თავ სა დაესხენ,
 რქებზე მოაბეს ბაწარი,
 ქორი ქორობას არა სთმობს,
 და ავი თვისსა სიავეს...

ამდენხანს ქვა, ბზე გვაყლაპეს...
 ეხლახან გაანიავეს...
 ნუ მიბღვერთ, თქვენ წინააღმდეგ
 ცხვირის წვერზე მაქვს აცრილი. —
 კუჭი მატკინა, ვერ ვკამე—
 პური უბზეო, გაცრილი.
 გლებო, წაგიწყდეს ეგ სული,
 ხედავ, ტომრით ვარ მოსული,
 ბონებით პორტმან ორსული,
 ნუ გიყვარს საქმე თარსული.
 აჰა, ტომარი, ამივსე,
 ბლომათ ერიოს ქვიშა, ბზე...

შალვა ელიაშვილს კუჩერი ერმოლაი სბრეუვი ავგანისტანის რწმუნებულათ იქმნა აღიარებული.

ზურგზე მოვიდე ტომარი...
 მომაქვს... ვილაკამ წამართვა...
 იმან, საზღვრებზე რომ არი
 მირჩია წელში გამართვა...
 მიტომაც სჩანს გამომართვა...
 თან მითხრა: „ახსად ანა სოქვა“,
 „ნება“ შენ არ გაქვს გაზიდვის,
 და არცა შემოზვიდისო.—
 ქოთანს როგორი ძირიც აქვს—
 საიდუმლოა ციცვისო...
 ქვიშა დაუფქვავს წისქვილსა.
 საცერი ქუდათ ვინმართ...
 და ნავათ პურის გობია...
 მოვხილოთ მიწა მინდორში,
 დავაცხოთ... ესა სჯობია.
 გაგიყდა პური, წისქვილი,
 მეპურე, მოიჯარადრე...
 ცხვირზე სოკონი ამოგვდის,
 სჯობს ძმანო, მოვიქრათ ადრე.
 გომში შერეკვს ხარები...
 აწ ნუ გამოხვალ ნიშაო...
 ბლომად დავტენეთ ტომრები,
 არ გეშურდა ბზე და ქვიშაო...
 სორო დარბაზად აქციეს—
 ლხინობენ ტურა-მეღები,
 ჩექმას ქვეშ თითი იცინის,
 ლანჩას მთხოვს ფეხსაცმელები.
 არვის იმედი არა მაქვს.—
 ვერ შევძელ „კომბინაცია“
 არც შემომმაქვს და არც გამაქვს,
 მოდის კაბებს მთხოვს ფაცია.
 ღორმა მიაგნო ნაგავსა
 ჩიჩქნის, მუცელზედ სივდება.

ბიჭი იქნები, თუ შენ წელს
 ზამთარში არ შეგცივდება...
 სუქდება მიხო... ამბობენ:
 „თმაც იმიტომა სცივდება“.
 სოფელმა სული მოითქვა,
 თფილისი უფრო მშივდება...
 ბუზმა კამეჩი ჩაყლაპა,
 ან კი რა გასაკვირია...
 შენ ის მითხარი რომ პური
 შემოდგომაზე ძვირია.
 ათანასე და მანასე,
 ხან ისე შვრება, ხან ასე.
 ქორ-მიმინონი გამრავლდენ,
 მწყერი არ ფრინავს ყანაზე...

ხარი-ხარსა დავტაკა,
 თხას შეაჯდა ერკემალი,
 სომხეთს უღერს ხელს ქემალი
 თუ არ მოტყდა ხერხემალი.
 წუხელ ღამ სიზმრად ვიხილე:—
 ზღვად იდგა კართოფილები,
 ქემალი სომხეთს მოადგა—
 —ამღერდა თურქოფილები.
 ვისაც გვძულს ფაშა ქემალი,
 უნდა ვაქამოთ ტყემალი,
 იქნება კბილი მოკვეთოს,
 საზღვრებზე აღარ გვეკვეთოს.
 რა კარგი არის, რომ ვირებს
 ავდებდეთ პირში ლაგამსა...
 სჯობს რამე პურსა უშველოთ...
 აქ კი ნიხრავენ თაღამსა...
 წუხელის ძალდი მომიკვდა,
 დღეს მინდა მისი დაკრძალვა...

ნეოლოზ სსსწაუღმომქმედის კვლევის ეოფილი მნათე ონუფრი ელეიკინი ბუხარას დემოკრატიის დეკლარატით გამოცხადდა.

თუ სისრულეში არ მოვა
 რას იზამს მარტო აკრძალვა.
 შემოტანა ხომ აკრძალეს,—
 ნება დართეს შემოძვრენას,
 ნეტავ, ნიხრი ედებოდეს,
 ბევრ ლაქლაქს და მლიქვნელ ენას.
 გურული ფიცავს გურიას,
 და ხონელი თავის ხონსა...
 ადგილებზე დანიშვნაში
 ბრალი უძვეს ტელეფონსა.
 შენ ედრიჯე ვისაც გსურდეს,
 ამით ველარ გახვალ ფონსა
 ღმერთო რა არ შეუძლია
 პაწაწინა ტელეფონსა.
 ვის სიდან სად გამოაძვრენს,—
 წვრილს თოკსა და წვრილს ყურმილში,
 შენ ნიახურს შეგაჭმევენ,
 თითქოს იყვე სიზმარ-ძილში...
 ფიქრობ საქმე გააკეთე,
 სიხარულით კარგავ გონსა...
 მაგრამ აგერ, ვილაც „მსხვილმა“
 ჩაუბერა ტელეფონსა,
 და გამოძვრა ეშხიანი,
 კოპწია, თმებ დაგრუზული
 შენ კი უკან მოძუნძულე
 წიწილივით აბუზული,
 ერთხელ სადღაც მახსოვს ვკამე
 კარაქი და ჭყინტი ყველი,
 ეხლა ძმაო ყველას კარბობს
 „ამხანაგი“ უსწავლელი...
 კატას მიყავს დათვის ბელი...
 რა დრო დადგა, უღმობელი...

ყურზე ძერა დამასკუბდა,
 მინისკარტებს, თავში ჩამცხო,
 „მაგიდამ“ რომ პური მომცა,
 ისევ უნდა გამოვაცხო...
 მაქარსა ვსვამ... გამიწითლდა
 კოხტა ცხვირის შე კენწვრო...
 მსხვილ ნახშირით მინდა შუბლზე
 გაიძვერა დაგაწვრო...
 აქარისტანის პატრონსა
 უნდა ქონდეს ძილი ფრთხილი,
 იქ ვერაფერს ვერ გააწყობს
 უგულო და დედამთილი...
 აქარას უნდა სიფრთხილე—
 ფაქიზად გულში ჩახედვა,—
 იქ ძმაო არ შეიძლება
 ვის რაც აქ ძალუძს გაბედვა...
 აქარისტანის შვილებსა
 სულ სხვაფერ უნდა მოპყრობა...
 სულ ადვილია იმათი
 გულის მოგება, მოყვრობა...
 მაგრამ, ვაი, რომ გაისმან
 სამღურავისა ხმებია...
 აქარას უნდა სიფრთხილე—
 —მტრად არ ვაქციოთ ძმებია.

შექანჯალებული.

პოლინეზიის სოციალისტურ პროლეტარიატის ბელადთა ტრიშკა სემიზვერევი წარსდგა ურილობაზე.

„ნაციონალიზაცია“

(ტკინის გზის ცხვრებიდან)

— კოტე გამარჯობა! რათ ჩაფიქრებულხარ?

— ეჰ! რა ვქნა ძმავე, ეს „ნაციონალიზაცია“ მაფიქრებს: როგორ ვაწარმოვო ქართულ ენაზე საქმე, როცა ქართულის არა გამეგება-რა.

— შე კაი კაცო, მაგან როგორ დავალონა! წამოდი შარუშოვთან და ხელათ გაგწვრთნის.

— ვინ არის შარუშოვი?

— წამოდი და გაიგებ. დიდი მოხერხებული კაცია. აი, ეგერ არის თავისი მუშებით. აბა ყური დაუგდე.

ამ სიტყვებით ვანო და კოტე სადგურის მახლობლათ მომუშავე ჯგუფს მიუახლოვდნენ, მათ გზის ოსტატი ხელმძღვანელობდა.

— აბა ბიჭებო! დაანაზადეთ ეგ რელსა... აბა კარგათ დაუტალკაჩეთ პერედნი რელსას. გასძახოდა მუშებს გზის ოსტატი.

— რას, დვა. სილნო! რას, დვა, სილნო!

— ივანე, განაგრძობდა შარუშოვი, პიატი ზამოკში შპალებს ბალასტი გამოუჩისტე, ხომ ხედავ მაღლა აუწევიათ თავები.

— მასტერო! სტრელკის პერო ცოტათი მოღუნულია და პრიაში პლოტნათ არ აღგება პადუშკებს. მოახსენა უფროსმა მუშამ გზის ოსტატს.

— არ აღგება და დარღუბალა მის თავს... თვალები სად გქონდა პადიომკას რომ აკეთებდი. აბა მაჩვინე სად არის გაღუნული.

— აი აქ.

— აბა აღინაცატი პუტში გააკეთე სტრელკა.

უბრძანა ოსტატმა. მუშამ განკარგულება აასრულა.

— ნიჩეგო, არა უშავს, მაგრამ ნავსიაკი სლუჩაი გამოატარეთ გრუჟონი ვაგონი და თუ პერედნი სკატი დიდ ნაჟატიეს არ გააკეთებს პეროზე, მაშინ ეგრე დავტოვოთ—აი ეგერ კრიტი ვაგონი რომ დგას ის გამოატარეთ, გრუჟონია.

— ეხლავე, უპასუხა უფროსმა მუშამ.

— ბიკო ივანე! შენ ქართული არ გეყურება? ხომ გითხარი პიატი ზამოკში შპალებს გამოუჩისტე ბალასტი მეთქი. გამოუჩისტე მაღე.

კოტე დიდის დაკვირვებით უცქეროდა ამ განკარგულებებს.

— მასტერო! უპარავოზოთ იმ ვაგონს ვერ დაგსძრავთ, ძლიერ მძიმეა.

— აი შე გამოუცდელი! უკან სულ პაროჟნი ვაგონები არ არის? დაუტალკაჩეთ ის უკანა ვაგონები წინა ვაგონს და წამოვა. ოღონდ ტორმოში მზათ იქონიეთ, უკლონში არ გაგექცეთ.

მუშები წავიდნენ.

— მშვიდობით ვანო, მშვიდობით! წარმოსთქვა კოტემ.

— სად მიეშურები, კაცო?

— წავალ სამმართველოში, ჩემ საქმეს ცოტათი „დავუტალკაჩებ“, როგორც ეტყობა ეს „ნაციონალიზაცია“ არც ისე ძნელი ყოფილა, როგორც მე მეგონა.

3. ლ.

ჩინეთის დელეგატთ საგანგებოთ გამოიწერეს მოსკოვიდან „ტრუბნი ჰლმზაღზე“ ჩიტების გამეიდგელო სტაბჟა ჩიუიკი

უნდა შევიროთ სოლი

(ბათუმისათვის)

იწამეთ თქვენი სალოცავები, შეხედეთ თქვენს ღმერთს, ბატონო ეშმაკო და პატივცემულო თავუნავ! დამიდექით შუამავლად და დამიხსენით ამ აუტანელი მდგომარეობიდან.—საქმე შემდეგ შია, ბატონებო. ცოლი უნდა შევიროთ უსიკვდილოთ ცოლი, და როგორი ცოლი, არ იკიახავთ? უპირველეს ყოვლისა ლამაზი უნდა იყოს, როგორც მზეთ-უნახავი, მაგრამ ამასთანავე აუცილებლათ ორსული. მას ამ რამოდენიმე დღეში ტყუბი შვილი უნდა ეყოლოს.

შეიძლება ბრძანოთ, ბატონებო: რადროს ცოლის შერთვაა ამ სახლარო სიძვირეშიო, მაგრამ გთხოვთ მომისმინოთ. თუ ამ მოკლე ხანში ცოლი არ შევიროთ და მას ტყუბი შვილი არ ეყოლა გარწმუნებთ, რომ მე შიმშილი მომკლავს. ეს ისე ვიცი, როგორც თქვენი კეთილი გულის ამბავი და ამისთვის მჭირია ტყუბი შვილი. ორ შვილში ერთი უნდა მოვანათვლინო გენერალ-გუბერნატორ კონ სულაქველიძეს, მეორე ქალ, ბათუმის მილიციის უფროსს. მაშინ მე მეყოლება ორი დიდი და მძლავრი ნათლია. მათი პროტექციით კი ადვილათ მოვახერხებ სამსახურის შოვნას. ბატონო ეშმაკო, ეს 20 დღეა რაც მე ქალაქ ბათუმში ფეხ მოტეხილ ბატსავით დავეთრევი და ვერავითარი სამსახური ვერ ვიშოვე. საბუთები, როგორც განათლების ცენზი, ისე ერობებისა და სხვა და სხვა დაწესებულებებისაგან მე რომ მაქვს

იმდენი, ვგონებ, მთელს რესპუბლიკაში მეორეს არ ექნება,—მაგრამ საბუთები არ სჭრის. საჭიროა ნათლიამა; უკვე 25 დაწესებულებაში ვითხოვე ადგილი და ყველგან უარი მითხრეს. ჩემ თვალწინ კი ღებულობდნენ 20—25 თავიანთ მეზობლებსა და ბიძაშვილებს. ქალ. ბათუმის მილიციის უფროსს სწორეთ მაშინ დასჭირდა ულვაშების გრება, როდესაც მე სამსახური ვსთხოვე და სრულიად პასუხის მიუღებელი გამოვედი გარეთ. იძულებული შევიქენი მეეზოვეთ დავმდგარიყავი მაგრამ აქაც პროტექცია დამჭირდა.—კურტნით მუშაობა მინდოდა, მაგრამ კურტანი 3500 მანეთად დააფასეს და მე კი 25 მანეთი აღმომაჩნდა. ამ ეამად, დროებით ქალაქ ბათუმის ნავთსადგურში ვირთხებს ვიჭერ—და მომავლის იმედს ამ წერილის პასუხზე ვამყარებ. იწამეთ ღმერთი და თქვენი და თუ სადმე გეგულვებოდეს ქვრივი ორსული ქალი მიმასწავლეთ.—უნდა შევიროთ აუცილებლათ ორსული ქალი და ტყუბი შვილი ვაყოლიო ნათლიების შესაძენათ. მიშველეთ რამე.

მაძიებელი.

მატეა უმურილინს, მეტ სახელათ „კატ“-ს, უირგიზთა ხალხის მანდატი ჩააბარეს.

შავი სახადი გათუგუი

(ტირლი)

შავმა სახადმა დარაზმა
სანიტარული ძალები:
გრიგოლ, ოცი სხვა ექიმი
ტიტიკო, ბლომათ ქალები.

დღე-ღამე ქუჩაში დადიან
მირეკენ სახადს, ვირთხებსა,
კირი, კარბოლის სიმეავე
აუარება შთანთქესა.

გრიგოლი ამბობს: გავაქრობ
თორემ დამკარით თავს კეტი.
გუშინ წინ ზ, გუშინ ზ
დღეს-კი მომკვდარა თორმეტი.

გრიგოლ სახადი შეებნენ
მიწას ძრავს მათი კიდილი;
ხალხი უიშისგან გარეტლა
იკინის მხოლოთ სიკვდილი

გამეფდა შავი სახადი,
ბოლო არ უჩანს მეფობას.
ღმერთო, სანიტარო რაზმებში
ნუ მოსპობ ძმობას, ერთობას!

როს სანიტარნი ერთ-ერთში
ჩხუბობენ, წაიკიდიან,
ვირთხები სიცილ-სიცილით
სოროებისკენ მიდიან.

გრ. ბათუმელი.

ერძობის გახსნისთანავე დედეგატემა შოკრძალებით კმთხვიენ ხელებზე ამხანგ კნვერ თაშს.

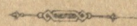
ზუგდიდისათვის

(დაგვიანებულია)

ქალაქის საბჭოს დავესწარ
 სხვა და სხვა საქმე სწყდებოდა,
 კრაქები მანათობელი
 რალაც მალ-მალე ჰქრებოდა.
 ილია გაცხარებული
 ყირამალოზე დგებოდა,
 რეზოლუციის წერისგან
 გიორგი გულზე სკდებოდა;
 მამია ანჯაფარიძე
 საკითხის გადამჭრელია,
 მსაჯული კობახიძეცა
 მამიასთანა მსვლელია;
 მაძიებელი სოკრატი
 მათ სიცილს დააყრიდაო,
 მასწავლებელი ბუკია
 სუყველას აუხირდაო;
 პეტრე ევანია ჰყვიროდა
 დალუბეთ თქვენ ქვეყანაო,
 ყველა რო სოციალისტობთ
 ვინ გაგვითოხნოს ყანაო;
 მუნ მექი კობახიძეცა
 გამოსთქვა მწუხარებანი,

დემოკრატია ილუბვის
 არა აქვს საშუალებანი;
 წარსულსა დროსა ისინი
 დუქნებში ქეიფობდაო,
 მათი ლამაზი სიმღერა
 ზუგდიდსა ამშვენებდაო;
 და მოითხოვა შემცირდეს
 მიკიტნის გადასახადი,
 რადგან ხედავდა შორს იყო
 ლენინის შავი სახადი;
 ქალაქის გამგეობიდან
 ბაგრატი ეკამათაო
 და უბასუხა მექიას
 იმან უმჯობეს სხვათაო;
 საბჭოს ღერძია ბაგრატი
 ჩილაჩავათა გვარია,
 კაცი მხნე ჭარმაგოსანი
 ღვთით ზეცით მონაგვარია.
 აწ გავათავე, მშვიდობით...
 რაც ვსთქვი დღეს ესეც კმარაო.
 კვლავად შევაქებ ქურუმებს
 თუ მუზამ მომეხმარაო...

გეზათელი.

შესანიშნავი მომენტი იყო, როდესაც უკუღა-დელოკატებმა, როგორც ერთმა კაცმა იშაშულეს სმლები და დასძახეს: სამდუთო რმი ანტანტასა!

დელოკატებმა ისე შეითვისეს კომუნისტური იდეები, რომ აქვე განხორციელეს სოციალიზმი და დაირიკეს ძვირფასი ნივთები.

„ეზუმაკის მათრახი“

თვეში ღირს 200 მან., ცალკე ნომერი 50 მან., გამოწერა შეიძლება საძი თვით.

ქუჩნაღში დაიბეჭდება აგრეთვე **განცხადებები**.

მისამართი: თფილისი, რუსთაველის პროსპექტი № 24.